

Vești misionare

Trimestrul 1, 2019

Traducere: Loredana Sîrbu

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon, 2018

1. Miguel Manuel Mafugula – ***Puterea unei mărturii*** – Mozambic
2. Janice Clark – ***Am primit în dar un copil*** – Canada
3. Gorata Obonetse – ***Bucurie în zori de zi*** – Botswana
4. Mario Brito – ***Două rugăciuni pentru lucruri imposibile*** – Franța
5. Clemente Mateus Malala – ***Adoptat la o înmormântare*** – Mozambic
6. Lena Engel – ***Lista calităților viitorului soț*** – Germania
7. Eugene Fransch – ***Misionarul care mi-a schimbat nota*** – Zimbabwe
8. Tracey Lee – ***Darul timpului*** – Statele Unite
9. Mordecai Msimanga – ***Solomon și vaca*** – Zimbabwe
10. Mihail Kaminskiy – ***Niște unelte și un vapor*** – Rusia
11. Emmanuel Msimanga – ***Moses și poliția din Zimbabwe*** – Zimbabwe
12. Stan Hudson – ***Problema evoluționismului*** – Statele Unite
13. Maria Lemos Abel – ***Expusă la virusul HIV de două ori*** – Mozambic

5 ianuarie 2019

Puterea unei mărturii

M-am născut în Milange, un oraș situat la trei kilometri de granița Mozambicului cu Malawi, într-o familie care ținea ca zi de odihnă duminica.

Primul contact cu Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea l-am avut printr-o fată pe nume Adelina. Ea avea atunci șaisprezece ani și era în clasa a VII-a, iar eu aveam douăzeci și unu de ani și eram în clasa a X-a. Adelina mi-a cerut s-o ajut la teme.

După ce am ajutat-o, a început să-mi vorbească despre Biserica Adventistă. Mi-a explicat ce este Sabatul și că sâmbăta este ziua pusă deoparte de Dumnezeu pentru închinare.

Mai târziu, mi-a oferit o Biblie, în care subliniase porunca a patra din Exodul 20:8 și textul din Ezechiel 20:20, care spune astfel: „Sfințiți Sabatele Mele, căci ele sunt un semn între Mine și voi ca să știți că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru!” De asemenea, pe o pagină a Bibliei mi-a scris: „Citește Marcu 2:27,28!” Am deschis la acest pasaj și am citit cuvintele lui Isus: „Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat, așa că Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului.”

Când am citit cuvintele acestea, mi-am dat seama că nu păzeam ziua care trebuia. Am decis să merg cu Adelina la biserică și să aflu mai multe. În scurt timp, am început să mă închin sâmbăta. Am avut probleme din cauza aceasta la fosta mea biserică, unde slujisem până atunci ca responsabil cu tineretul. Tatăl meu, îndemnat de pastor, mi-a poruncit să mă întorc. Când i-am zis că nu pot, mi-a spus: „Dacă nu vrei să ascuți de părinți, atunci nu mai ai ce căuta în casa asta!” Și m-a dat afară.

Când au aflat ce mi s-a întâmplat, părinții Adelinei m-au primit la ei până la absolvirea liceului. Doi ani mai târziu, m-am botezat.

Dumnezeu m-a ajutat să termin cu bine liceul și colegiul și să obțin un post de profesor de chimie la un liceu de stat din Milange. Apoi m-am căsătorit cu Adelina, fata de la care am aflat despre Sabat.

Dumnezeu lucrează prin experiența aceasta a mea în mod minunat. Le-am dat mărturie tinerilor din fosta mea biserică și doi dintre ei au devenit adventiști. De asemenea, le-am spus-o și părinților mei și s-au botezat și ei!

Acum le spun tuturor: Puneți-vă încrederea în Domnul în fiecare zi! La El, nimic nu este imposibil!

Miguel Manuel Mafugula

O parte a colectei din Sabatul al Treisprezecelea va contribui la deschiderea unei școli elementare adventiste în orașul natal al lui Miguel, Milange. Vă mulțumim pentru darurile voastre pentru misiune!

12 ianuarie 2019

Am primit în dar un copil

Janice Clark, profesoara de sport de la Școala Băștinașilor Mamawi Atosketan din provincia canadiană Alberta, nu era absolut deloc pregătită pentru „oferta” pe care a primit-o telefonic, într-o zi rece de martie, de la o fostă elevă.

– Sunt însărcinată cu al doilea copil și nu pot să-l cresc. Mă întreb dacă vreți să-l luați dumneavoastră, i-a spus simplu Annette (nu este numele real), fosta elevă care avea optsprezece ani.

– Cum adică să-l iau eu? a cerut ea lămuriri.

– Mi-aș dori să-l adoptați...

Janice nu a luat în serios propunerea ei și a încercat să aibă o întrevvedere cu ea și cu părinții ei. Toate eforturile însă au eșuat.

După două luni, a primit un nou apel de la Annette.

– Puteți veni la spital să mă ajutați? Urmează să nasc, i-a spus ea. Avea să facă cezariană.

Janice și soțul ei, care au împreună cinci copii biologici și patru copii adoptați, au sosit la spital devreme dimineața. Asistenta i-a întâmpinat zâmbind:

– A, dumneavoastră sunteți părinții adoptivi!

Cuvintele acestea au fost un șoc pentru Janice. Avusese convingerea că Annette își făcuse alte planuri pentru copil, pentru că nu discutaseră decât o singură dată despre adopție și atunci doar telefonic.

Ajunsă în salon, a încercat să afle ce planuri are fata.

– Ce nume vrei să-i pui copilului?

– Păi, este copilul dumneavoastră, i-a răspuns ea. Vă las pe dumneavoastră să-i alegeți numele.

Abia în momentul acela a luat Janice în considerare ideea de a-l adopta pe bebeluș.

Câteva ore mai târziu, în ziua de 12 mai 2016, Annette a născut un băiețel sănătos. Janice a rămas la spital în noaptea aceea și a luat copilul la ea o zi mai târziu. I-a pus numele Huxley.

Janice crede că Annette i-a dat copilul pentru că s-a simțit iubită de profesorii de la școala adventistă.

– Eu nu am nimic special, ne-a explicat ea. Îi cunosc familia de mulți ani. Ea și toți frații ei au fost impresionați de dragostea profesorilor din școala noastră. De aceea m-a rugat să-i adopt copilul! Este o mare onoare pentru mine să-l pot învăța pe Huxley despre Creatorul lui! a adăugat ea cu lacrimi în ochi.

Andrew McChesney

O parte a Colectei din Sabatul al Treisprezecelea din trimestrul doi al anului 2018 a ajutat Școala Băștinașilor Mamawi Atosketan să-și extindă programul de studii.

19 ianuarie 2019

Bucurie în zori de zi

Într-o zi, la ușa casei noastre a bătut un colportor adventist de ziua a șaptea. Mama mea s-a arătat interesată și a cumpărat trei cărți de Ellen G. White: *Solii pentru tineret*, *Viața lui Iisus* și o Biblie la pachet cu *Tragedia veacurilor*. Apoi a început să frecventeze Biserica Adventistă și s-a botezat.

La vremea aceea, eram în clasa a VIII-a și mă pregăteam pentru liceu.

Mama s-a rugat și a postit ca să optez pentru Academia Eastern Gate, o școală adventistă cu internat din Francistown, Botswana, aflată la o distanță de circa două ore și jumătate de mers cu mașina de orașul nostru, Mahalapye. Tata nu a fost de acord, fiindcă nu putea achita taxa.

Însă mama nu și-a pierdut speranța și a continuat să se roage. M-am rugat și eu cu ea. Mă trezea devreme dimineața și ne rugam împreună. Seara ne rugam iar.

Dar tata a rămas la hotărârea inițială și am intrat la un liceu de stat dintr-un oraș vecin. Mi-a fost greu să mă adaptez acolo. Unii elevi foloseau droguri și alcool. Profesorii nu prea își dădeau interesul – important era să achităm taxa școlară.

În clasa a X-a, am simțit că nu mai puteam continua studiile acolo și l-am rugat pe tata să mă transfere la școala adventistă. „Nu vreau!” mi-a răspuns scurt.

Am plâns și m-am rugat toată noaptea. L-am rugat pe Domnul să mă ajute, fiindcă îmi doream foarte mult să învăț la școala adventistă. Am stat de vorbă cu mama, iar ea mi-a citit din Psalmul 30:5, care spune astfel: „Seara vine plânsul, iar dimineața, veselia.”

Versetul acesta mi-a dat speranță.

După două luni, la sfârșitul vacanței de vară, l-am rugat pe tata din nou să-mi dea voie să mă transfer la școala adventistă, iar el mi-a spus: „Bine!”

I-am mulțumit Domnului! Am învățat din experiența aceasta că Domnul ne ascultă cererile mereu și că totul se petrece potrivit planului Său, numai noi să avem credință și să ascultăm de El.

Acum am șaisprezece ani și sunt în clasa a XII-a la această școală. După absolvire, doresc să îmi continui studiile la Facultatea de Medicină.

Toți ai mei, inclusiv cei doi frați mai mari ai mei și sora mea mai mare, au devenit adventiști. Doar tata a mai rămas. Vă rog, rugați-vă pentru el, pentru noi și pentru școală!

Gorata Obonetse

În același campus cu Academia Eastern Gate se găsește și Școala Primară Eastern Gate, care a fost inaugurată în 2017 cu ajutorul unei colecte din Sabatul al Treisprezecelea din 2015. Vă mulțumim că susțineți prin darurile voastre educația adventistă din întreaga lume!

26 ianuarie 2019

Două rugăciuni pentru lucruri imposibile

Una dintre cele mai dificile întrebări la care oamenii încearcă să găsească răspuns este următoarea: Cum să-mi aleg partenerul de viață potrivit? Pentru Mario Brito, președintele Diviziunii Inter-Europa a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, răspunsul a fost simplu: l-a cerut lui Dumnezeu două lucruri aparent imposibile.

Când era student în anul al treilea la Universitatea Adventistă din Collonges, Franța, în timp ce se ruga pentru o soție care să aibă pe

suflet misiunea, și-a adus aminte de Maria, o fată pe care o cunoscuse cu un an înainte la Seminarul Adventist (astăzi Colegiul Adventist) din Sagunto, Spania.

S-a gândit atunci că ea ar putea fi aleasa. Ca să aibă însă certitudine, a făcut următoarea rugăciune: „Doamne, dacă Tu consideri că Maria este soția potrivită pentru mine, dă-i tu ideea de a-mi trimite o scrisoare.”

Prin rugăciunea aceasta, cerea ceva imposibil, fiindcă în vremea aceea nu se obișnuia ca fata să aibă inițiativa în relația cu un băiat. Cam la o săptămână după aceea, Mario a avut surpriza să primească o scrisoare de la Maria. I-a scris și el și a făcut o a doua rugăciune pentru ceva imposibil.

„Doamne, normal ar fi acum ca Maria să-mi răspundă”, a spus el. „Dar, dacă ea este viitoarea mea soție, Te rog să faci Tu în așa fel încât ea să nu-mi răspundă.”

Săptămânile au trecut și nu a mai sosit nicio scrisoare. Nu au mai comunicat în niciun fel până în anul școlar următor, când Maria s-a transferat în anul al III-lea la Universitatea Adventistă din Collonges. În scurt timp, au devenit prieteni.

Într-o zi, Mario a fost curios să afle de ce nu i-a răspuns Maria la ultima scrisoare:

– Pentru că scrisoarea ta mi s-a părut foarte rece și protocolară, i-a spus ea.

Lui Mario nu i-a venit totuși să creadă că îi scrisese pe un astfel de ton și a rugat-o să i-o arate. Maria a adus-o din camera ei și au citit-o împreună. Scrisoarea era caldă, exact așa cum și-o amintea el.

– Atunci ce te-a făcut să nu răspunzi? a întrebat-o Mario din nou.

Maria nu a putut găsi nicio explicație. Mario i-a povestit atunci despre cele două rugăciuni ale lui.

– Acum ai explicația! i-a spus ea, zâmbind.

Anul următor, cei doi s-au căsătorit.

Astăzi, după treizeci și nouă de ani de căsătorie, Mario este convins că și-a ales soția potrivită. Cei doi au lucrat ca misionari în linia întâi, înființând biserici în zone albe din Portugalia timp de peste zece ani. Apoi Mario a slujit ca președinte al Bisericii Adventiste din Portugalia, iar în 2015 a fost ales ca președinte al Diviziunii Inter-Europa. De asemenea, ei fac misiune și în familia lor. Fata lor și soțul ei, pastor adventist și el, au adoptat doisprezece adolescenți.

„Maria are pe suflet misiunea”, ne spune Mario. „Da, sunt convins că ea este partenera potrivită pentru mine!”

Andrew McChesney

2 februarie 2019

Adoptat la o înmormântare

Persoanele îndoliate s-au strâns la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Milange la înmormântarea unei tinere mame bolnave de SIDA, decedate în urma complicațiilor făcute la cinci zile după ce a născut un băiețel. Tatăl băiatului, și el bolnav de SIDA, era deja decedat.

Bebelușul a plâns fără oprire în timpul serviciului divin.

„Plângea pentru că nu era cine să-l hrănească la sân”, ne-a povestit Clemente Mateus Malala, un agricultor de șaiszeci și unu de ani, care a fost prezent la înmormântare.

După înmormântare, Clemente a stat de vorbă cu rudele bebelușului și a aflat că nu aveau bani pentru lapte și pentru scutece. S-a gândit să li le cumpere el, dar, de teamă că aveau să le revândă, s-a oferit mai degrabă să adopte bebelușul.

Astăzi, băiatul, pe nume Laston, are cinci ani și este cel mai mic dintre cei patru orfani adoptați de Clemente și de soția lui. În afară de copiii adoptați, ei au patru copii mari ai lor.

Clemente, un cultivator de fasole și porumb din vestul Mozambicului, este un membru activ al bisericii și un evanghelist laic, care, în ultimii treisprezece ani, a condus la botez patru sute treizeci de oameni. Însă nimic nu i-a răscolit sufletul mai mult ca acești patru copii ai căror părinți au murit de SIDA.

„Dumnezeu mi-a dat darul să-i aduc pe oameni la El, însă adevărata mea bucurie vine din creșterea acestor orfani”, ne explică el. „Adulții pe care i-am condus la Hristos pot să se îngrijească de nevoile lor fizice, însă orfanii aceștia ar suferi de două ori mai mult dacă nu i-aș ajuta. Ar suferi o dată din cauza nevoilor fizice neîmplinite și a doua oară, pentru că și-ar putea pierde mântuirea!”

SIDA este o problemă majoră în Mozambic, iar Clemente se numără printre adventiștii de ziua a șaptea care depun eforturi pentru a schimba situația. Pe primul orfan, Rojerio, l-a adoptat la vârsta de doi ani când l-a văzut căutând prin gunoaie pe marginea drumului. Rudele băiatului i-au spus că părinții lui muriseră și i l-au încredințat cu bucurie.

Pe ceilalți doi copii, două fete, i-a adoptat în circumstanțe similare. Acum Rojerio are cincisprezece ani, iar fetele, unsprezece și, respectiv, opt ani.

„Măcar atât să fac și eu, să iau acești copii și să-i adăpostesc în casa mea!” spune Clemente.

Clemente și-ar dori să se înființeze în Milange o școală adventistă unde să poată învăța copiii lui adoptați.

„Noi, ca biserică, ar trebui să investim în educație, dacă ne dorim să avem un viitor!” declară el.

Andrews McChesney

O parte a colectei din Sabatul al Treisprezecelea de trimestrul acesta va ajuta la construirea unei școli adventiste în orașul lui. Vă mulțumim pentru darurile voastre pentru misiune!

9 februarie 2019

Lista calităților viitorului soț

După ce s-a despărțit de primul ei prieten, Lena Engel și-a făcut o listă cu calitățile pe care trebuia să le aibă viitorul ei soț.

În fruntea listei a notat spiritualitatea. Apoi, urmau organizarea, responsabilitatea și capacitatea de conducere. De asemenea, își dorea ca el să îndrăgească activitatea fizică și natura.

„Greu de găsit un astfel de băiat”, i-a spus mama ei neîncrezătoare când a citit lista.

Lena este din Germania, și-a cunoscut primul prieten la liceu, iar după absolvire l-a lăsat în Europa și a plecat să lucreze ca misionară în Guyana, o țară sud-americană. În junglă, s-a gândit la prietenul ei și și-a dat seama că relația lor era bazată doar pe sentimente.

Când s-a întors în Germania, a încheiat prietenia cu el și a alcătuit această listă.

În lunile care au urmat, a fost absorbită total de cursurile universitare și nu s-a mai preocupat de găsirea partenerului conjugal. Într-o dimineață însă, la devoționalul personal, a simțit îndemnul de a citi cartea *Scrisori către tinerii îndrăgostiți* și de a crea o listă nouă.

În final, a refăcut-o în proporție de 75%, trecând de aspectul emoțional și cel intelectual și ajungând la esența relației (citește lista ei pe adresa: bit.ly/lenas-list). A recitit lista și a descoperit că existau unele aspecte în care avea nevoie să se dezvolte ea însăși. Și s-a întrebant unde ar putea găsi un băiat care să îndeplinească acele criterii. Gândul i-a zburat atunci la Gerson.

Îl cunoscuse pe Gerson în Guyana, în timpul misiunii. Predase și el la aceiași liceu câteva luni și rămăseseră amici.

Deși știa că se obișnuiește ca băiatul ia inițiativa într-o relație, următoarea dată când l-a întâlnit, cu ocazia unui eveniment special al bisericii, i-a spus deschis că o interesează persoana lui.

Gerson s-a bucurat de veste, dar a decis să caute aprobarea lui Dumnezeu înainte de a-i mărturisi sentimentele față de ea. Timp de trei luni, a citit din Biblie, din *Căminul adventist* și din *Scrisori către tinerii îndrăgostiți* pentru a înțelege mai bine care este voia lui Dumnezeu pentru căsnicie. În final, a înțeles că și Lena, și el se ghidează în viață după aceleași principii și, cu binecuvântarea părinților și a bunicilor, a luat legătura cu ea.

În prezent, Lena și Gerson sunt căsătoriți și fericiți și predau la Bogenhofen, o școală adventistă cu internat din Austria.

„Ellen White ne oferă sfaturi minunate cu privire la căutarea soțului sau a soției potrivite”, ne-a spus Lena. „Citiți-le și puneți-le în practică și veți fi binecuvântați din belșug!”

Andrew McChesney

16 februarie

Misionarul care mi-a schimbat nota

Eram un seminarist oarecare la Colegiul Solusi din Zimbabwe, în perioada de până la câștigarea independenței. Cea mai grea materie pentru mine era greaca, iar nota cea mai mică pe care am luat-o a fost C. Când am dat ultimul examen însă, mi-am dat seama că o să-l pic.

– Domnule profesor, am picat iar! i-am mărturisit profesorului doctor Leo Raunio și i-am înmânat lucrarea.

– Nu-i nimic! mi-a răspuns el zâmbind.

Toată săptămâna care a urmat m-am necăjit pentru că nu puteam să termin facultatea. Îmi făcusem planuri să mă căsătoresc la o lună după absolvire și nu puteam să accept ideea de a lua de la capăt cursul de greacă. Apoi dr. Raunio, un misionar pensionar de origine finlandeză, m-a chemat în biroul său și am înțeles pentru prima oară ce înseamnă harul lui Dumnezeu.

– Ți-am urmărit evoluția în toți acești patru ani, mi-a spus el. Am observat cum te-ai schimbat dintr-un tip radical într-un tânăr silitor care Îl iubește pe Domnul. Am remarcat și faptul că muzica pe care o ascuți s-a schimbat de la rock la muzică creștină.

M-au mirat vorbele lui, fiindcă eram convins că nimeni nu observase toate aceste lucruri.

– Lucrările tale la celelalte cursuri sunt bune și ai trecut, a continuat el. Ai avut însă probleme la greacă. Știi ce mult îți dorești să absolvi peste trei săptămâni. Știi că ai făcut tot ce ți-a stat în putere ca să iei examenul și că totuși nu l-ai luat. Aș vrea să-ți ofer har. Știi că Domnul are un plan pentru tine în activitatea ta viitoare. Prin har, îți voi acorda notă de trecere, ca să poți absolvi facultatea.

Apoi a făcut o rugăciune ca Dumnezeu să mă ghideze în activitatea mea viitoare.

La momentul acela, nu bănuiam cât de departe aveam să ajung. Domnul m-a ajutat să lucrez optsprezece ani ca director de tineret pentru Biserica Adventistă din Zimbabwe. După aceea, am slujit șapte ani ca director de tineret la Diviziunea din care facem parte. Am obținut doctoratul în leadership. Acum mă rog în fiecare zi ca Domnul să le arate har și altor oameni la fel cum mi-a arătat mie!

Dumnezeu vede în noi un potențial, chiar și atunci când ne găsim în starea cea mai jalnică. El vede ce putem realiza dacă vom fi umpluți cu Duh Sfânt. Să nu mai privim deci la momentul de față, ci să vedem potențialul viitor al altora prin ochii lui Dumnezeu!

Eugene Fransch

Eugene Fransch are șaizeci și unu de ani și este secretar-asociat la Uniunea de Conferințe din Zimbabwe cu sediul în Bulawayo. Leo Raunio a trecut la odihnă la vârsta de șaptezeci și doi de ani, în anul 1984, la trei ani după ce Eugene a absolvit facultatea.

O parte a Colectei din Sabatul al Treisprezecelea din anul 2015 a fost destinată Universității Solusi în vederea extinderii cantinei de la 500 la 1 000 de locuri.

23 februarie 2019

Darul timpului

Tracey Lee, o mamă a patru copii din statul american Texas, se întreba ce dar ar putea să-l ofere lui Dumnezeu.

Nu avea bani mulți și se lupta de câțiva ani cu o tulburare de atenție. Făcea școală cu copiii ei acasă și avea de îngrijit și cinci animale de companie. Era foarte ocupată, dar și-a dat seama că avea totuși un lucru pe care l-l putea oferi Domnului: avea timp.

S-a oferit să participe la lucrarea în penitenciare a Bisericii Adventiste locale și să corespundeze cu persoanele private de libertate.

„Cu timpul, am ajuns să îndrăgesc foarte mult această lucrare”, ne povestește ea. „Am simțit că produc o schimbare și am continuat să lucrez.”

Șase ani mai târziu, a devenit coordonatoarea acestui program derulat de biserica ei, care are treizeci și cinci de membri. Se ocupă de zeci de deținuți prin studii săptămânale prin corespondență și păstrează legătura cu circa trei sute de persoane.

Nu cunoaște cu precizie numărul persoanelor botezate în urma acestei activități, însă mai mulți deținuți au declarat că viața lor s-a schimbat semnificativ. O deținută i-a povestit într-o scrisoare că

o rudă a exclamat surprinsă: „Ce ai făcut? Mi se pare că ești altfel. Răspândești în jur o lumină!”

„Am profitat atunci de ocazie și i-am dat mărturie”, i-a scris ea mai departe. „Vă mulțumesc că v-ați luat din timp ca să mă învățați!”

Tracey, acum în vârstă de patruzeci și șase de ani, a crescut într-o biserică protestantă, s-a căsătorit și a căutat mai mulți ani biserica în care să-și crească copiii. Într-o zi, când se afla împreună cu băiatul ei, Kyle, într-o librărie, un vânzător a intrat în vorbă cu ea.

„A menționat Biserica Adventistă și m-a invitat să o vizitez”, ne povestește Tracey.

A participat împreună cu familia ei la câteva concerte și a început să vină la serviciile divine de sâmbătă. A devenit membră și după câteva luni s-a oferit să se implice în lucrarea din penitenciare. Activitatea aceasta îi aduce bucurie și a ajutat-o să-și controleze tulburarea de atenție. Ne-a împărtășit cu bucurie și faptul că a învățat astfel să nu mai amâne și să-și planifice atent săptămâna pentru a avea grijă de familia ei și pentru a răspunde adecvat nevoilor deținuților. Tracey nu are nici acum mulți bani, dar este dispusă să ofere din timpul ei.

„Consider că asta așteaptă Dumnezeu de la mine”, a conchis ea.

Andrew McChesney

2 martie 2019

Solomon și vaca

Mordecai Msimanga s-a întors la Dumnezeu și a devenit misionar în patria lui, Zimbabwe, în urma unei predici din Cântarea cântărilor pe care a auzit-o întâmplător. În 1963, când era tânăr, a primit botezul în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Rhodesia și s-a mutat în al doilea oraș ca mărime din țară, Bulawayo, ca să-și găsească un loc de muncă. Atunci a încetat să se mai roage și să citească din Biblie.

„Am ajuns un încăpățânat și am stat departe de biserică douăzeci și doi de ani,” mărturisește el.

În perioada aceea, a intrat în armată și a luptat în Războiul de Independență. După obținerea independenței, în anul 1980, a dus o viață egoistă și a refuzat să se gândească la Dumnezeu.

Într-o zi, s-a gândit să-și cumpere o vacă. A aflat că vânzătorul participa la o adunare a adventiștilor și s-a dus să-l caute acolo. Când a ajuns, a aflat că omul nu era acolo în acel moment, dar avea să se întoarcă repede. S-a așezat jos și l-a așteptat.

Predicatorul citea din Cântarea cântărilor, iar cuvintele i-au străpuns inima. „Prindeți-ne vulpile, vulpile cele mici, care strică viile, căci viile noastre sunt în floare!”, a citit predicatorul din Cântarea cântărilor 2:15.

Apoi a spus că vulpile distrugteau recoltele israeliților și că Dumnezeu îngăduia acest lucru fiindcă ei refuzau cu încăpățânare să se pocăiască și să-L asculte.

Mordecai a ascultat atent și și-a dat seama că și el refuza cu încăpățânare să se pocăiască și să asculte de Dumnezeu. „Eram și eu la fel ca israeliții aceia care fugeau de Dumnezeu”, povestește el.

Și-a adus aminte de multele situații în care Dumnezeu îl ocrotise. Participase la război și se întorsese viu și nevătămat. Păcatele pe care le făcuse i s-au părut enorme. A început să suspine. Lacrimile au început să i se prelingă nestăpânite pe obraji și plânsul i s-a transformat în strigăte puternice de agonie. „Atunci am înțeles că sunt un păcătos înaintea Dumnezeului meu”, a spus el mai târziu.

După aceea, s-a ridicat și s-a îndreptat spre platformă plângând în hohote. Predicatorul s-a oprit și a făcut imediat un apel. Zeci de oameni, mișcați de lacrimile veteranului aspru, au ieșit în față și și-au predat inima lui Isus.

Mordecai, acum în vârstă de șaiszeci și opt de ani, este din anul 2006 pionier al Misiunii Globale și răspândește Evanghelia în zone

albe. A scos demoni din oameni posedăți și a convertit o biserică întregă de șaisprezece persoane, cu pastorul lor în frunte.

Mordecai îi mulțumește lui Dumnezeu că nu a mai reușit în ziua aceea să cumpere o vacă.

– Duhul Sfânt m-a îndemnat să mă așez și să ascult și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru tot! mărturisește el.

Andrew McChesney

Pentru detalii, accesează pagina: bit.ly/mordecai-zimbabwe.

9 martie 2019

Niște unelte și un vapor

Advențiștii de ziua a șaptea din centrul Rusiei au plecat în misiune cu vaporul și căpitanul vaporului a renunțat la fumat.

Copiii au scris scrisori despre Cele Zece Porunci și le-au distribuit pe străzile Rusiei.

La prezentările evanghelistice le-au fost oferite unelte oamenilor afectați de conflictul din estul Ucrainei.

Acestea sunt metodele inovatoare prin care membrii bisericii răspândesc Evanghelia în Diviziunea Euro-Asia, care cuprinde o mare parte a teritoriului fostei Uniuni Sovietice. Scopul lor este să revigoreze creșterea numărului membrilor, care a stagnat în mare parte.

„Este un teritoriu cu multe provocări, dar Dumnezeu lucrează prin proiectul *Implicarea totală a credincioșilor*”, declară președintele Diviziunii, Mihail Kaminskiy.

Unsprezece cadre medicale adventiste au pornit într-o călătorie cu vaporul pe fluviul Volga pentru a lucra în câteva orașe vechi. Călătoria a urmat un cunoscut traseu turistic și a fost organizată de

o organizație nonguvernamentală care i-a invitat pe adventiști să prezinte principiile de sănătate legate de consumul de apă, de expunerea la soare, de mișcare și de odihnă, dar și să țină cursuri de renunțare la fumat.

A participat la cursuri și căpitanul vaporului, un fumător înrăit. „Fuma atât de mult, încât era mai mereu înconjurat de un nor de fum”, ne povestește Ivan Velgoșa, președintele Uniunii de Conferințe Rusia de Vest.

Până la sfârșitul călătoriei, căpitanul a renunțat la fumat și a interzis fumatul pe vapor. Adventiștii i-au oferit o carte de sănătate și i-au spus că Isus îl putea ajuta să nu mai fumeze niciodată. La mai bine de o lună după aceea, căpitanul nu mai pusese țigară în gură.

În orașul Nijni Novgorod, copiii au scris scrisori despre Legea lui Dumnezeu și le-au împărțit oamenilor de pe stradă. Un copil a scris astfel: „Trebuie să ne aducem aminte de porunca a treia ca să nu vorbim urât despre Dumnezeu.” Un alt copil a scris: „Dacă oamenii nu ar mai fura, am fi cea mai bogată țară din lume.” Activitatea aceasta a durat cinci zile.

„În estul Ucrainei, membrii bisericii au descoperit că uneltele electrice oferite gratuit îi atrăgeau pe bărbați la evanghelizare. Femeile veneau la prezentări, însă numărul bărbaților a crescut brusc când bisericile au început să ofere bormașini”, ne-a povestit Stanislav Nosov, președintele Uniunii de Conferințe din Ucraina. „Bărbații au nevoie de unelte pentru a-și repara casele distruse în urma conflictului”, precizează el.

Au fost organizate extrageri zilnice în cadrul evanghelizărilor de două săptămâni din câteva orașe din estul Ucraina. Câștigătorii aveau de ales între o bormașină și un set de farfurii, iar cine participa la șapte prezentări la rând primea o cutie cu alimente care conținea macaroane, zahăr, lapte și alte alimente de bază. Zeci de oameni s-au botezat.

„Dumnezeu lucrează în mod minunat prin *Implicarea totală a credincioșilor*”, a declarat Mihail Kaminskiy.

Andrew McChesney

16 martie 2019

Moses și poliția din Zimbabwe

Misionarul de douăzeci și șase de ani îi privi lung pe cei cincizeci de polițiști din Zimbabwe care tocmai participaseră la o paradă din orașul Bulawayo și care îl așteptau acum să-și rostească discursul.

Emmanuel Msimanga – un pionier al Misiunii Globale desemnat să lucreze în zona centrală a celui de-al doilea oraș ca mărime din această țară – a început să vorbească despre Moise.

„Moise a crescut în Egipt, dar nu a uitat că era evreu”, a început misionarul. „Moise și-a spus: «Mă aflu în Egipt, dar nu sunt egiptean. Nu trebuie să urmez obiceiurile țării.»”

Emmanuel a privit o clipă la fețele serioase ale ascultătorilor și a continuat: „Unii oameni își strâng averi câștigate pe nedrept. Voi să nu procedați așa!” I-a îndemnat el. „Să duceți o viață curată chiar dacă trăiți într-o lume coruptă!”

Emmanuel a absolvit Universitatea Solusi în 2017 și are o oportunitate specială de a vorbi despre Hristos. Ca pionier al Misiunii Globale, a căutat să lucreze cu polițiștii, cu oficialitățile locale și cu studenții. A cerut permisiunea de a ține un discurs de treizeci de minute în cadrul cursurilor de formare profesională a polițiștilor locali și regionali și a primit-o!

Iată ce a mai spus el despre Moise cu ocazia aceea: „Moise a preferat să sufere împreună cu israeliții decât să se bucure de plăcerile de-o clipă ale păcatului.” Apoi, deschizând Biblia la Evrei 11:24,25, a

citit: „Prin credință, Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului.”

La sfârșit, polițiștii i-au mulțumit.

„A fost exact devoționalul de care aveam nevoie”, i-a spus cineva. „Ai spus lucruri pe care nu ne place să le auzim, dar care ne sunt foarte necesare!”

„A fost un cuvânt de mustrare și de îndreptare”, i-a spus altcineva. „Dumnezeu m-a binecuvântat azi!”

Emmanuel i-a invitat pe polițiști să se înscrie la cursul biblic Vocea Profeției și i-a oferit fiecăruia o carte.

Până acum, niciunul dintre ei nu a cerut să fie botezat, dar el este convins că Duhul lui Dumnezeu este la lucru. După doar două luni de activitate ca pionier al Misiunii Globale, cinci cursanți s-au pregătit pentru botez. Emmanuel lucrează mai departe și predică intens despre neprihănire.

„La fel ca Moise, să rămânem și noi mereu de partea binelui, chiar dacă valul vremii ne îndeamnă la lucruri rele”, declară el.

Andrew McChesney

O parte a colectei din Sabatul al Treisprezecelea din anul 2015 a fost destinată Universității Solusi în vederea extinderii capacității cantinei de la 500 la 1 000 de locuri.

23 martie

Problema evoluționismului

Lumea lui Stan Hudson s-a întors cu susul în jos când el avea nouăsprezece ani. Profesorul lui de geologie de la Universitatea California

a anunțat că el crede în Dumnezeu. Studenții, șocați de declarația aceasta, au început să-l bombardeze cu întrebări. Profesorul s-a dovedit a fi un evoluționist teist, adică o persoană care crede în existența lui Dumnezeu, dar care crede totodată că Pământul a fost creat pe parcursul a câteva milioane de ani de evoluție.

Punctul acesta de vedere i s-a părut illogic lui Stan. De ce îl plasează profesorul pe Dumnezeu, presupunând că El există, într-o poziție secundară și nu pe primul loc? Un alt lucru care l-a contrariat a fost ideea că Dumnezeul atotputernic ar putea fi sursa morții. Evoluționismul teist susține că moartea a făcut parte din planul inițial al lui Dumnezeu. Pe parcursul a milioane de ani, generațiile de animale au trebuit să moară pentru a produce ființele care populează astăzi Pământul.

Faptul care l-a deranjat însă cel mai mult a fost acela că oamenii de știință nu erau atât de deschiși cum crezuse el și că oricine contesta evoluționismul avea de dus o luptă cruntă. Nedorind să ducă o astfel de luptă, s-a retras din universitate.

Au trecut șase luni. Într-o zi, colegul lui de cameră, David L. Friend, i-a cerut o Biblie. Stan a găsit o Biblie în camera lui, a șters-o de praf și i-a dat-o. Impresionat de interesul cu care colegul lui citea Biblia, a început să o citească și el.

A mai trecut un timp și Stan a decis să se roage. A îngenuncheat lângă patul lui și a spus: „Doamne, cred că eu și David Te căutăm. Vrei să ne ajuți?”

Rugăciunea aceasta, povestește Stan, a fost probabil cea mai puternică rugăciune pe care a auzit-o cerul din partea lui.

În săptămânile care au urmat, Dumnezeu i s-a descoperit din ce în ce mai mult prin răspunsul la rugăciuni mici.

Spre exemplu, într-o ocazie, Stan i-a spus lui David:

– Hai să vindem canapeaua!

În secunda următoare, au auzit un ciocănit la ușă. Era un vecin care i-a întrebat:

– Aveți o canapea de vânzare?

„S-au petrecut o mulțime de lucruri de acest fel care ne-au adus multă bucurie, declară Stan. Ne-am dat seama că Dumnezeu ne vede și că Se implică în viața noastră.”

Stan a devenit pastor adventist și a slujit treizeci și opt de ani în statele California, Idaho și Washington. Nu și-a pierdut deloc pasiunea pentru știință și a fost un apărător deschis al creației biblice în șase zile, vorbind pe postul de televiziune Hope Channel și pe postul 3 ABN. În prezent conduce Centrul de Studii Creaționiste al Uniunii de Conferințe Pacificul de Nord din Ridgefield, Washington.

„Advenștii se numără printre ultimii creaționiști și sunt mândru să fac parte dintre ei”, afirmă el. Misiunea noastră este tocmai să predicăm despre Dumnezeu «care a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor». Îmi place să vestesc cu voce tare mesajul primului înger!”

Andrew McChesney

30 martie

Expusă la virusul HIV de două ori!

Maria Lemos Abel, o asistentă medicală adventistă de ziua a șaptea care lucrează într-un spital de stat din Mozambic, i-a cerut unei mame să-și țină fetița de doi ani nemișcată ca să-i facă o injecție cu penicilina G pentru a-i trata infecția bacteriană.

Însă mama nu a ținut-o bine, fetița s-a mișcat și Maria s-a înțepat din greșeală în degetul arătător de la mâna stângă.

Urmând regulamentul spitalului, Maria le-a făcut imediat analize de sânge femeii și fetiței. În 30 de minute a primit rezultatul: și femeia, și fetița erau infectate cu virusul HIV.

Maria, mamă a patru copii, a izbucnit în plâns. Avea experiență cu pacienții bolnavi de SIDA și știa că virusul se transmite ușor prin sânge.

„Doamne, Te rog, ajută-mă să nu mă îmbolnăvesc de SIDA!” s-a rugat ea.

Medicul spitalului i-a recomandat să ia medicamentele antiretrovirale, care suprimă virusul HIV, de două ori pe zi timp de o lună. După aceea, trebuia să lase să treacă alte cinci luni pentru a efectua un nou test.

„M-a durut mult așteptarea aceasta”, mărturisește ea. „Nu știam ce îmi rezervă viitorul.”

În acest timp, Maria s-a rugat fierbinte ca Dumnezeu să intervină.

La o jumătate de an după incident, rezultatul testului a ieșit negativ. Nu luase virusul.

„Eu cred că acesta a fost un răspuns de la Dumnezeu”, povestește Maria. „L-am lăudat pe Domnul!”

După trei ani, în martie 2017, o femeie de treizeci de ani a tresărit când Maria i-a efectuat o mică incizie la un braț umflat. Atunci, Maria s-a tăiat cu bisturiul la degetul mare de la mâna stângă. I-a făcut analize de sânge pacientei și rezultatele au ieșit pozitive pentru virusul HIV.

Maria a rămas stupefiată. A plâns din nou și a luat medicamentele antiretrovirale. S-a rugat iarăși în cele șase luni de așteptare încordată. La final, testul a ieșit negativ.

Maria, acum în vârstă de cincizeci și unu de ani, le povestește experiența ei femeilor spitalizate în urma violului și le recomandă medicamentele antiretrovirale și rugăciunea.

„Obişnuiesc să le spun așa: Dumnezeu m-a salvat în situații în care nu am avut nicio vină și vă poate salva și pe voi!”

La cel puțin trei femei le-a ieșit testul negativ după ce au urmat sfaturile ei. Două dintre ele erau victime ale violului, iar a treia era o colegă de-a ei asistentă.

„Este o minune că nu m-am contaminat cu virusul HIV și le vorbesc oamenilor despre puterea rugăciunii și a Domnului”, ne spune Maria.

Andrew McChesney

O parte a colectei din Sabatul al Treisprezecelea de trimestrul acesta va ajuta la înființarea în orașul în care lucrează Maria a unui orfelinat pentru copiii ai căror părinți au decedat din cauza bolii SIDA. Vă mulțumim pentru darurile voastre pentru misiune!